

Λίγα λόγια για τον Ντέιβιντ Νίκολ (David Nicoll)

Ο Ντέιβιντ Νίκολ είναι μία από τις αινιγματικές φιγούρες της ιστορίας του αναρχισμού στη Βρετανία. Υπέφερε, όπως τόσοι πολλοί, εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο οι πράξεις του αντικατόπτριζαν τις πεποιθήσεις του.

Κατά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του έζησε σε μεγάλη φτώχεια, επειδή όντας ένας από τους πεπεισμένους εκείνους αναρχικούς που βοήθησαν αποφασιστικά να συγκροτηθεί ένα δυναμικό εργατικό κίνημα στη Βρετανία, στοχοποιήθηκε τόσο από τους εργοδότες και τις αστυνομικές αρχές που είχε ως αποτέλεσμα να πεθάνει από την πείνα.

Ο ίδιος έγραψε τις μπροσούρες “Life in English Prisons” και “The Walsall Anarchists”, που ήταν από τις πρώτες μπροσούρες που κυκλοφόρησαν από την Kate Sharpley Library. Έγραψε και διάφορες άλλες μπροσούρες από τις οποίες οι “A Peep into Newgate” και “The Ghost of Chelmsford Jail” ίσως δεν έχουν βρεθεί ακόμα.

Εκδότης της εφημερίδας “The Anarchist”, έχει μείνει γνωστός στην ιστορία του αναρχικού κινήματος και για τη διαμάχη του με τον Πιοτρ Κροπότκιν και άλλους γνωστούς αναρχικούς για διάφορα ζητήματα

Περισσότερες πληροφορίες γι’ αυτόν μπορούν να βρεθούν στο έργο του George Cores, *Personal Recollections of the Anarchist Past*, εκδ. KSL, 1993 (Προσωπικές Αναμνήσεις από το Αναρχικό Παρελθόν). Επίσης, στο βιβλίο του John Quail, *The Slow Burning Fuse*, Paladin, 1978 (Το Βραδύκαυστο Φιτίλι) και στο βιβλίο της Hermia Oliver, *The International Anarchist Movement in Late Victorian London*, 1983 (Το Διεθνές Αναρχικό Κίνημα στο Ύστερο Βικτωριανό Λονδίνο). Μια ιδιαίτερα φορτισμένη περιγραφή του Nicoll στα τελευταία του χρόνια περιέχεται και στο δίτομο έργο του Guy Aldred, *Pioneers of Anti-Parliamentarism* (1940) (Πρωτοπόροι του Αντι-Κοινοβουλευτισμού).

Οποιοσδήποτε άλλες πληροφορίες ή πηγές σχετικά με τον Νίκολ είναι ευπρόσδεκτες με ευγνωμοσύνη.

Να πούμε εδώ ότι ο Ε.Τ. έγραψε το ακόλουθο ποίημα εν είδει επικήδειου:

Συνάντηση Μνήμης του Ντέιβιντ Νίκολ

Συναντιόμαστε για να τιμήσουμε το όνομα του Ντέιβιντ Νίκολ.

Παραμένουν ακόμα μερικοί από εκείνους που συνεργάστηκαν μαζί του,

Εξακολουθώντας να εργάζονται για τη μεγάλη υπόθεσή μας, ευελπιστώντας

Να δοξάσουν τη μνήμη του ως τον μόνο πιστό φόρο τιμής που του οφείλεται.

Η λαμπρή ιδιοφυΐα του έχει ήδη κερδίσει φήμη

Είχε αναζητήσει το προσκήνιο limelight και το χειροκρότημα του κόσμου.

Αλλά τα έργα της ζωής του είχαν όλα μόνο μία αξίωση:

Να δώσει στο έργο του, υγεία και ζωή - Όλα για την Υπόθεση.

Ήταν ποιητής - ένας αληθινός πρωτοπόρος,

Μια ισχυρή πέννα που κρατούσε πολύ και καλά.

Ήταν Σύντροφος, τολμηρός και ειλικρινής,

Και αναζητώντας την απόκτηση της Ελευθερία - σε ένα κελί φυλακής!

οι φρικαλεότητες της φυλακής κατέστρεψαν τις ελπίδες και την υγεία του.

Όταν απελευθερώθηκε, δοκιμάστηκε πάρα πολύ, αγωνίστηκε για το θλιβερό τέλος της ζωής

*Με ένθερμη αγάπη υπηρετούσε την *Commonweal*,*

Ένας άφοβος σύντροφος και ένας πιστός φίλος.

Μια συνάντηση στη μνήμη του Ντέιβιντ Νίκολ, του ποιητή, του συγγραφέα πολλών φυλλαδίων, του εκδότη του «*Anarchist*» και για κάποιο διάστημα της «*Commonweal*», πραγματοποιήθηκε στη διεύθυνση 163 Park Lane, στο Tottenham, στις 14 Απριλίου 1931. Άνοιξε με μια ομιλία της Ντόρις Ουές (Doris Wess) για τη ζωή του Νίκολ στην υπόθεση του αναρχισμού, ακολουθούμενη από ενδιαφέρουσες αναμνήσεις από τους Ουίλιαμ Ουές (William Wess), Ρόουζ Ράδερμαν (Rose Ruderman) και Α.Τζ. Μπάρκερ (A. G. Barker). Ο George Cores, ο οποίος, δυστυχώς, δεν μπόρεσε να είναι παρών, έστειλε το ακόλουθο σημείωμα, το οποίο διαβάστηκε στη συνάντηση.

«Είδα για πρώτη φορά τον Ντέιβιντ Νίκολ στη δεκαετία του '80 του περασμένου αιώνα (σ.μ. 19^{ου}) - το 1886. Είχα εγκαταλείψει την S.D.F. και προσχώρησα στην Σοσιαλιστική Ένωση, ενώ ο Ντέιβιντ Νίκολ ήταν ήδη δημόσιος ομιλητής και προπαγανδιστής στην Σοσιαλιστική Ένωση. Είχε ένα μέτριο, αλλά ελκυστικό και πειστικό στυλ απεύθυνσης, και πάντα "κρατούσε" το πλήθος του σε μια υπαίθρια συνάντηση. Είχε ήδη αρχίσει να γράφει τα σοσιαλιστικά και επαναστατικά του τραγούδια και μια ομάδα νεαρών ανδρών και γυναικών, στην οποία συμμετείχα, συνηθίζαμε να τα τραγουδάμε στο Hyde Park στις συναντήσεις μας εκεί -που διαρκούσαν έξι ή επτά ώρες- και στη συνέχεια κάναμε πορεία σε πομπή κατά μήκος της οδού της Oxford, με επικεφαλής την υπέροχη (πραγματική) κόκκινη σημαία μας στο Clerkenwell Green ή στην αίθουσα της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας στην οδό Farringdon.

Μερικές φορές ο Νίκολ ήταν μαζί μας, όλη την ώρα τόσο ενθουσιώδης όσο και οι υπόλοιποι.

Το 1887 ήταν το έτος του Ιωβηλαίου της Βασίλισσας Βικτωρίας και το τραγούδι που τραγουδιόταν πολύ συχνά ήταν το τραγούδι του Νίκολ "Το Έτος του Ιωβηλαίου" στο ρυθμό του αέρα του "Boulangier March"».

Πηγαίνει (μέρος του) ως ακολούθως:

Ήταν εκείνη την υπέροχη εποχή

Εμείς οι κακοί άνδρες τολμούσαμε,

Ποιος δεν είχε μια δεκάρα

Να συναντηθούν σε εκείνη την πλατεία.

Η δυναμική μας διαμαρτυρία είχα ακουστεί,

Έχει καταστρέψει τη χαρά του πλούσιου ανθρώπου -

Αλλά η καρδιά του Warren ήταν σκληρή

Για τη δυστυχία των ανθρώπων.

Αχ, δεν θα ξεχάσουμε

Το έτος του εορτασμού

Όταν ο Warren έσπασε τα κεφάλια του λαού

Για να μαλακώσει τη δυστυχία τους!

*Ο Warren ήταν ο σφαγέας των Νοτιοαφρικανών.

Αυτές ήταν συναρπαστικές στιγμές, αλλά ο Νίκολ συνέχισε να δραστηριοποιείται και να κάνει δημόσιες ομιλίες σταθερά, κρατώντας επίσης την πολύ χαρακτηριστική και ελκυστική σελίδα "Εργατικές Ειδήσεις" στην «Commonweal».

Αφότου ο Ουίλιαμ Μόρρις (William Morris) αποσύρθηκε, ο Νίκολ έγινε ο εκδότης της «Commonweal». Στη συνέχεια, στις αρχές του 1892 ήρθε η υπόθεση των αναρχικών του Walsall. Μετά τη σύλληψή τους, ο Νίκολ και ο Μόουμπράϊ (Mowbray) μου έγραψαν (τότε ζούσα και εργαζόμουν στο Λιντς) ζητώντας να πάω στο Walsall, κάτι που έκανα.

Στη συνέχεια η δίκη -ένα τεράστιο σκάνδαλο- έληξε στο Στάφορντ με άγριες ποινές σε βάρος του Φρεντ Τσαρλς (Fred Charles) και άλλων. Οι σκληρές ποινές έπληξαν το ευαίσθητο μυαλό και τα αισθήματα του Ντέιβιντ Νίκολ

που έγραψε ένα σχετικό κύριο άρθρο που δημοσιεύτηκε στην "Commonweal" της 9ης Απριλίου 1892. Διάβασα πρώτα ότι ο εκδότης C. W. Mowbray συνελήφθη. Αμέσως έγραψα στον Νίκολ λέγοντας "Βάλε το όνομά μου στην εφημερίδα και πες ό,τι σου αρέσει".

Αλλά, δυστυχώς, ο Νίκολ συνελήφθη και στάλθηκε στη φυλακή -18 μήνες καταναγκαστική εργασία- οπότε δεν μπορούσε να πει τίποτα μέχρι που βγήκε από το σπίτι των βασανιστηρίων. Λυπάμαι που το λέω, αλλά τον περίμενε το χειρότερο πλήγμα όλων: κάποιος άλλος άνδρας είχε πάρει τη θέση του ως εκδότης της "Commonweal" και δεν μπορούσε να απομακρυνθεί αμέσως. Ο Νίκολ διεκδίκησε αμέσως το δικαίωμά του να αναλάβει εκ νέου τη θέση του ως εκδότη. Δεν θα έκανε κανένα συμβιβασμό γι 'αυτό. Κατά τη γνώμη μου είχε μεγάλο δίκιο.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του τον συναντούσα συχνά και είμαι ευχαριστημένος με τη σταθερή πεποίθηση ότι με θεωρούσε αληθινό φίλο και σύντροφο μέχρι το θάνατό του. Εάν επέστρεφε στη θέση του εκδότη της "Commonweal" θα τον έσωζε από μια πολύ ψυχική, ηθική και σωματική ταλαιπωρία.

Ήταν πραγματικά μάρτυρας. Η δυστυχισμένη, ασήμαντη, άπληστη ματαιοδοξία ενός ανθρώπου ήταν μεγαλύτερο πλήγμα για τον Νίκολ από ό,τι μπορούσε να κάνει ένας εχθρός, καθιστώντας την τελική φάση της ζωής του μια τραγωδία. Κανένας άνθρωπος δεν ήταν ήταν πιο ιδεαλιστής, τόσο αφοσιωμένος στην ελευθερία και την ευημερία της ανθρωπότητας όσο ο David J. Nicoll.

*Στην ανατύπωση των τριών ακόλουθων «Commonweal» (23 Απριλίου, 30 Απριλίου και 7 Μαΐου) αναφέρεται: "Τυπώθηκε και εκδόθηκε από τους George Cores, στο 145 City Rd., E.C." -E.T.

*Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στην «Freedom» τον Μάη του 1931. Αναδημοσιεύθηκε από την Kate Sharpley Library όπου μπορεί να βρεθεί στο https://www.katesharpleylibrary.net/gxd2xh?fbclid=IwAR06pdzU8PVPvPigiIF-FCh0284jSA-o4_6ySXAC4G2_qIzEzXHSOLzTg78o Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.